

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

21. Quoties peccabit in me frater meus & dimittam ei? vsque septies?

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

*Eiusdem
impietas.*

ponere velit. Impium est, veterum Conciliorum Patres & totius orbis Episcopos, qui omnes veteres hæreses iugularunt, & Ecclesiam Christi perpetuò rexerunt, à piis Dei cultoribus secernere, quasi impios & impuros repellere. Sed magis adhuc impium est, omnibusque hæresibus latissimam tenebram aperit, vetera totius orbis Concilia spuria & abortiva vocare. Hinc quippe factum est, ut sicut Conciliū Constantiense Lutherus, quia Vviclef in eo condemnatus est; Lateranense Concilium Calvinus, quia Berengarius in eo reiectus est; Florentinum, Tridentinum omnes hodie hæretici, quia varia eorum hæreses anathemate illic percussæ sunt, pro spuris & abortivis habuerunt; eodem modo, eadem fiducia, novi in Trāsylvania & Polonia Ariani ac Trinitarij Concilium Nicænum, Constantinopolitanum, Ephesinum, Chalcedonense, aliæque in vniuersum omnia suis placitis repugnantia reiecerint. *Talem autem ex proprio sensu contexere, nouis hæreticis, Caluino imprimis, proprium est, quasi que inseparabile accidens, à veterum Conciliorum Patribus alienissimum, qui maiorum suorum vestigijs religiosissimè insistentès, & traditam ab illis doctrinam sequentes, sic demum de re dubia definirunt, ut in omnibus Conciliorum definitionibus videre licet. Postremò, unus quidem Christus cum sui Euangelij doctrina eminere debet: sed tunc eminet, quādo per os eorum loquitur quos suæ Ecclesiæ Magistros ac Præpositos constituit: quibus dixit, Qui vos audit, me audit. Et iterum. Si sermonem meum seruauerunt, & vestrum quoque seruabunt, quia videlicet eisdem dixerat. Docete omnes gentes seruare omnia quaecunque mandauit vobis. Apud hæreticos verò, nec Christus nec Euangelij sui doctrina eminere potest, quia currunt nomine mittente: Christus per eos non loquitur, quia non misit eos: nec Euangelij doctrinam docent, sed eius verba tenentes, sensum & doctrinam pestilenter corrumpunt, Calvinus maximè, ut tot iam in locis ostendimus, ac, fauente Deo, ostendemus adhuc magis.*

*Insistentes
ss. Patrū
vestigijs.
phrasiss
Concilio-
rum trita.
Luc. 13.
Ioan. 16.
Matth. 23.*

21. *Quoties peccabit in me frater meus & dimittam ei? vsque septies?*

DVpliciter hunc locum cotrumpit Calvinus. Primùm circa personam Petri, de quo ita scribit. *Non rogabat Petrus an septies remitteret, quòd placeret eò vsque progredi: sed ut obiecta magni absurdi specie Christum à sententia deduce*

duceret. Hæc ille. Duo falsa impingit Petrus homo impius & Apostolos criminandi audus. Negat Petrum sic istud rogasse, ut vsque septies peccanti in eum fratri remittere vellet. Atqui omnium Patrū interpretatio aliter rem accipit: Chrysostomi, Hieronymi, & Hilarij hoc loco, quibus potius credendum esse nemo sani cerebri negauerit. Deinde Christi responsio idem confirmat, qua numerum à Petro signatū multiplicat, non taxat: quasi probans quidem, quòd vsque septies remittere paratus erat, sed hoc valde parum esse, quod multum putabat Petrus, statim ostendens. Secundò ait Petrum Christum à sua sententia deducere voluisse. In quo fingit absurdissimè Petrum talem fuisse Christi discipulum (qui tamen feruore charitatis & fide cæteros omnes semper excellabat) ut nec semel fratrem peccantem corripere, ei que dimittere voluerit. Nam non nisi de semel peccantis correptione & venia Christus antea disputauerat.

Rursum hunc locū corrumpit Calvinus, quòd hanc ignorantiam peccatorum ad leuia & quotidiana peccata restringit, quasi in grauioribus criminibus fratrum dimittere nec septuagies nec septies teneremur. Proposita quippe huiusmodi quaestione, *Vbi erit discrimen, si ad centesimum vsq; crimen impunè quiuis nobis illudat? Respondeo (inquit) de quotidianis delictis hic haberi sermonem, in quibus etiam optimus quisque venia indiget.* Hæc ille. Ita qui Petrum reprehendit quòd septies nollet fratri dimittere, sed potius Christū ab hac ignorantiae fraternae lege statuenda deducere, maiori nunc impietatis & reprehensionis nota, non nisi in leuibus & quotidianis peccatis, quibus optimus quisque non caret, fratribus frequenter dimittere doceat, quū Christus de omni peccato in genere ac imprimis de grauioribus loquutus sit; in quorū videlicet remissione & maior charitas ex parte nostra, & maior necessitas ex parte peccantis fratris elucet. Neque enim vel magna laude dignum est leuia & quotidiana ignoscere, quibus ipsi non caremus; vel nostra venia multū opus habet frater in istis quotidianis ignoscendis, quæ talia pertrahunt, ut veniam à fratribus propter huiusmodi petere necesse sit. Deinde peccata in fratres quæ correptione indigent, & quæ ad Ecclesiae tandem iudicium deferenda sunt, in quibus si nos non emendamus, erimus sicut ethnici & publicani, de quibus peccatis Christus antea disputauit, & Petrus hic interrogat, ex illa disputatione occasione accepta, non sunt haud dubiè quotidiana & leuia peccata quibus optimus quisque non caret.

Petrus indignè a Caluino exceptus.

Grauiora peccata fratribus remittenda contra Calvinum.

sed sunt haud dubiè illa peccata quæ cum salute & iustitia stare nõ possunt. Idcirco enim Christus dixit, si in huiusmodi peccans correptionem nostram audierit, quod *lucrati fuerimus fratrem nostrum*: periturum videlicet si non adiuuisset seseque emendasset. Propter leuia autem & quotidiana peccata, quibus optimus quisque non caret, nemo peribit: nisi fortè & optimus quisque perire debeat. Sunt igitur etiam ingentia peccata, quæ crimina propriè vocamus, fratribus nostris perpetuò ignoscenda, quantumcunque multa & saepius repetita, si vel à nobis toties correpti sese emendent, vel sua sponte toties veniam rogauerint, quam conditionem Christus in sequenti parabola adiecit. Ut propterea hæc Christi doctrina non peccandi licentiam, sed penitentiae fructum, nostramque erga proximos charitatem perpetuam ac necessariam doceat.

34. *Quoadusque redderet vniuersum debitum.*

Taxat hoc loco Catholicos Caluinus, & ait. *Ridiculi sunt Papista, dum ex aduerbio, Quousque, purgatorium ignem eliciunt. Certum enim est, mortem aeternam hic à Christo nota, non pœnam temporalem qua Dei iudicio satisfiat.* Hæc ille. Astute homo nequam generaliter loquitur, sicut dolosus versari solet in generalibus: sed neminem profert Catholicum scriptorem, qui hæc Christi verba ad purgatorium accommodet. Hic illi perpetuus in his suis cõmentariis ludus est. Accusat Catholicos interpretationis falsæ, sed nullum scriptorem Catholicum qui sic interpreteretur profert. Quæ est maledica contumelia, non legitima accusatio. Ego verò in nullo adhuc scriptore Catholico aduertere potui, hunc locum ad purgatorium accommodari. Fefellit fortè Caluinum alius similis locus Math. 5. vbi dicit Christus. *Non exies inde donec reddas nouissimum quadrantem.* Hunc enim sanè locum ad purgatorium applicari posse disputant interdum Catholici, & inter alios Robertus Bellarminus satis copiose & accuratè *Controuers. tom. 1. Controuers. 5. lib. 1. cap. 4. de purgatorio.* Et de hoc loco supra Caluino prolixius satisfecimus vbi prolixius debacchatur.

*Calumnia
putrida re-
pellitur.*

IN MATTHÆI CAP. XIX.

6. *Quod Deus coniunxit, homo non separet.*

ARripit hoc loco Caluinus, vt in tota passim quam facit sacri Euangelij expositione, Catholicos taxandi ac reprehendendi occasionem. Quæ seu hic